

SESSİZLİK BİR ALIŞKANLIK DEĞİL,
BİR HAYATTA KALMA STRATEJİSİ OLDUĞUNDA

GÖLGEDEKİ SESLER

NOVELLA

ALAN LEZAN

Prolog

Berlin çatılarının üzerine alacakaranlık koyu bir mürekkep gibi çökerken, mutfak lambasının soluk, sarımtırak ışığı Ronahî'nin yüzünü karanlığın içinden keskin bir çerçeve gibi çekip çıkarıyordu. Dışarıda yağmur kamçı gibi yağıyor, cama karşı soluk, uğultulu bir perde çekiyordu. İçeride ise telefon tezgâhın üzerinde duruyordu: siyah, ağır, bir dikilitaş kadar kıpırtısız. Artık kimse numara çevirmiyordu; akıllı telefonlar her şeyi biliyor, her şeyi hafızasında tutuyordu. Fakat bu dünyadaki bazı yerlerde hatırlamak, bir tehdidin ağırlığına bürünebilirdi.

Ekranda o isim belirdi: *Sîdar Amca*. Ronahî parmağını kaldırdı, cama dokunmadan önce bir kalp atışı kadar süre soğuk havada asılı tuttu.

2

Arama sesi başladı. Her bir monoton çevrim sesi, bin kilometre ötedeki tozlu bir vadiden sürünerek geçiyormuşçasına boğuk ve pürüzlü geliyordu.

Bir cızırtı, ardından derinden gelen bir nefes sesi.

„Ronahî...“ Sîdar'ın sesi pürüzlü bir fısıltıdan ibaretti. Normalde bir gürlleme gibi heybetli bir sesi vardı; sözünü asla esirgemeyen bir adamdı. Fakat memleketten gelen her bir sözcük, sanki evlerin taşlarının bile kulakları varmışçasına sık dokunmuş bir süzgeçten geçmeye zorlanıyordu.

„Amca, nasılsın?“, diye sordu Ronahî. Gayri ihtiyarı sesini kıstı. Bu, Berlin'in konforundan kaynaklanan bir refleks değildi; bu, Dersim'in refleksiydi.

„İyiyiz... iyiyiz“, diye kazındı ses ahizeden. Bu *iyiyiz* bir durum tanımını değildi. Bir kalkandı. Daha fazla soru sorulmasını engelleyen bir reddiye.

„Diyar’dan haber var mı? Ya Astêra... o nasıl?“

Sîdar sustu. Hat bir uçuruma dönüştü; dibinde sadece nefesinin incecik gölgesi duyuluyordu.

„Burada... çok konuşma“, diye fısıldadı nihayet, bir alevin cızırtısından biraz daha yüksek bir sesle. „Siyasete hiç girme. Telefonlar...“

Cümle sorulmadan buharlaştı. Oradaki duruma dair cümleler öteden beri hep yarım kalırdı.

Ronahî, boğazına görünmez bir halkanın sıkıştığını hissetti. Geniş Berlin mutfağı büzüldü, göğsüne bastırdı; sanki birdenbire nemli topraktan yapılmış alçak, buz gibi bir bodrum katında duruyordu.

„Geçen hafta komşunun oğlunu aldılar“, diye fısıldadı Sîdar, cep telefonunu dudaklarına iyice bastırarak. „Telefonda tek bir kelime yüzünden. Ertesi sabah silah namlularına bakıyordu. İnsanlar hâlâ konuşuyor... ama ne zaman laf duruma gelse, her şey donup kalıyor. Kahvehanede bile... biri sesini yükseltse, hemen 'Duvarların kulağı var, bırak şimdi' deniyor. Ve masa dağılıyor.“

Ronahî’nin iç organlarına soğuk bir kramp girdi. Bu öylesine bir anlatı değildi; gündelik hayatın üzerine bir küf gibi çöken bir paranoya çemberiydi.

„Amca... Diyar nerede?“, diye titredi sesi.

Cevap yok. Sessizlik büyüyüp bir duvara dönüştü.

„Ronahî... buraya gelme“, diye döküldü nihayet ağzından; aynı anda hem kırılgan hem de keskin bir sesle. „Kimse gelmesin. Burada sözcükler insanın ağzında boğuluyor.“

Ronahî'nin eli telefonun gövdesinde donakaldı. Berlin'in koruyucu dekoru bulanıklaştı: Jandil'in sinirli kahkahası, Renas'ın odasından gelen bas sesleri, anne babasının salon kesiminden gelen huzurlu mırıltıları... Tüm bunlar eski bir fotoğraf gibi anlık olarak parlayıp ulaşılmaz bir uzaklığa çekildi. İki dünya, iki gerçeklik, sessizliğin iki farklı biçimi aynı anda onu çekiştiriyordu.

„Amca... en son oraya geldiğimde gülüyordunuz“, diye fısıldadı. Sesi artık çaresizce geçmişe tutunmaya çalışan kırılgan bir iplikten ibaretti.

4

Kuru yaprakları andıran derin bir iç çekiş. „Gülmek bile zehirli hale geldi. Yüksek sesle gülen şüpheli duruma düşüyor. Her şey gölgede kalıyor. Sesler bile.“

Sıcak gözyaşları gözlerine doldu. Ekranda saniyeler sessizce ilerliyordu ama aralarındaki zaman donmuş gibiydi.

„Diyar'ı bulacaklar mı?“, diye fısıldadı. Bu bir cümle değildi, boşluğa haykırılan bir imdat çağrısıydı.

„Bilmeyelim“, diye kazındı Sîdar'ın sesi mesafenin ardından. „Bazı insanlar öylece kaybolur. Ve bazı kayboluşların... bir ismi bile yoktur.“

Ronahî'nin içinde Berlin'in ışıkları söndü. Zihninde erkek kardeşlerinin yüzleri belirdi – Jandil'in alaycı „Abla, yine mi memleket meseleleri?“ demesi ve Renas'ın öfkeli „Oraya gitme, bu intihar!“ diye bağırması. Onlar için memleket uzak bir koordinat, soyut bir kurguydu. Ronahî içinse mikrofondan süzülen, fısıltılı bir dehşetti.

„Amca...“, diye fısıldadı inatla. „Geliyorum.“

Sîdar'ın sesi birdenbire dikleşti, bir kaya gibi sertleşti: „Gelme! Burada sesler yeraltında sürünüyor. Olduğun yerde kal. Ve orada bile... diline sahip çık.“

Kısa, kuru bir çatırtı. Bağlantı koptu.

Ronahî, parmaklarının uyuşukluğunda soğuk, siyah camla kırıptırsız kaldı. Dışarıda yağmur durmaksızın camdan aşağı süzülüyor, metropolün ışık denizini bulanık renk lekelerine dönüştürüyordu. Berlin dışarıda ışıldıyordu – ama içindeki ülke tamamen karanlığa gömülmüştü.

5

Tahtaların hafifçe gıcırdaması. Kapı eşiğinde, yumuşak bir ışıkla sarmalanmış Noah belirdi. „Yine mi sadece sessizlik?“, diye sordu kısık sesle.

Cevap vermedi. Bazı sessizlikler insanın içinde öyle devasa büyür ki, dünyadaki hiçbir sözcük onu taşıyacak kadar güçlü olamaz.

O gece Ronahî şunu anladı: Yüksek sesle konuşan ülkeler vardır. Ve kendi seslerini gölgede boğan ülkeler vardır. Ve işte o gölge sesler, bütün bir hayatı sessizce darmadağın etmeye yeter.

1 — Berlin’in Işığı, İçimdeki Karanlık

Berlin’in sabah ışığı, perdelerin arasından soluk beyaz bir bıçak gibi süzölüyordu. Ronahî, kahve makinesinin monoton gürültüsüne hapsolmuş halde mutfakta kıpırtısız duruyordu. Dışarıda şehir henüz bir sis perdesinin altında uyukluyordu; fakat kafasının içindeki o gürültülü uğultu çoktan uyanmıştı.

Jandil içeri sürüklendi. Saçı başı dağılmış, göz kapakları hâlâ uykudan ağırdu. „Abla... yine memleket yüzünden mi?“, diye mırıldandı ve ağır adımlarla mutfak sandalyesine çöktü.

Ronahî sustu. Düğmeye bastı. Koyu sıvı fincanı doldururken yoğun, acımsı-tatlı bir buhar yükseldi ve tezgâhı kapladı.

Jandil kısık gözlerle ona kilitlendi. „Dün gece seni duydum. Fısıldıyordun. Yine amcamla mı konuştun?“

Fincanı bıraktı. Porselen, taşın üzerinde hafifçe çınladı. „Evet. Sîdar... durum onu çok yıpratıyor.“

Jandil, dudaklarında bıkkın bir iç çekişle elini salladı. „Orası her zaman yanıyor zaten. Ne zaman arasan aynı tiyatro. İnsan sanki orada kendi kendilerini kuruyorlar sanır.“

Ronahî aniden döndü. Bakışları bir tokat gibi çarptı ona. „Kendi kendilerini kurmuyorlar.“

Sözcükler odaya kurşun gibi düştü. Aralarındaki hava bir anda dondu sanki.

O sırada Renas içeri sürüklendi, kulaklıklarını kafasından söküp masaya fırlattı. „Yine ne bu havadis?“, diye hırladı. „Kahvaltıda memleket draması mı?“

Ronahî bir kalp atışı kadar duraksadı. „Diyar kayıp.“

Renas’ın yüzündeki o umursamaz keskinlik anında eridi. „Nasıl... kayıp?“

„Hiçbir şey bilmiyorlar“, diye fısıldadı Ronahî. „Kimse ağzını açmaya cesaret edemiyor. Astêra... korkudan ölüyor.“

Renas oturdu, birbirine kenetlediği ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesildi. „Abla... sen kendini bir şeye kaptırıyorsun. Orası bambaşka bir dünya. Biz burada yaşıyoruz.“

Ronahî’nin göğsüne sessiz bir sızı saplandı. „Ben orada büyümedim ama o topraklar kan dolaşımımın yarısını oluşturuyor.“

7

Jandil inanamayarak başını salladı. „Bu bir yarı değil. Bu, seni yutmak isteyen kara bir delik. Göremeyecek kadar körsün sadece.“

Ronahî bakışlarını kaçırdı. Kara bir delik... Belki de haklıydı. Ama bazı uçurumlar insanın doğduğu yerden kaynaklanmazdı; insanlara konuşmanın yasaklandığı yerde doğardı.

Sessiz bir sarsıntı: Masadaki telefon titredi. Ekran parıldayarak aydınlandı.

Astêra: Abla... lütfen dikkatli ol. Herkes çöküşün eşiğinde.

Renas satırları okudu ve inledi. „Görüyor musun? İşte seni bitiren tam olarak bu şeyler.“

Ronahî yan düğmeye bastı. Ekran söndü. „Beni bitiren haberler değil. Bu lanet sessizlik.“

Jandil kaşlarını çattı. „Ne sessizliği?“

Mutfak penceresine yanaştı. Dışarıda altın rengi sabah ışığı bulutların arasından sıyrılıyor, ıslak sokaklarda yankılanıyordu; uzaklarda bir tramvay ritmik bir şekilde gıcırıyordu. „Orada kelimeler insanın ağzında açlıktan ölüyor“, diye fısıldadı cama doğru. „Telefondan bile cümlelerin nasıl yarıda kesildiğini duyuyorsun. Sanki sesli harfler bile ölmekten korkuyormuş gibi.“

Renas fırladı. „Abla... oraya asla gidemezsin!“

Arkasını dönmedi. „Oraya gitmek istemiyorum. Gitmek zorundayım.“

8

Cümle odada bir engel gibi dikildi. Jandil iyice yanına sokuldu. „Hayır! Zorunda değilsin! Sen burada doğdun, senin hayatın buraya ait. Orası... bizim için sadece geçmişten kalma lanet bir hikaye!“

Ronahî gözlerini kapattı. „Benim için değil.“

Renas’ın sert tavrı anında çöktü. Sesi birden küçüldü. „Abla... senin için korkuyorum.“

Ronahî yavaşça döndü ve onun korku dolu gözlerine baktı. „Ben de.“

Berlin’in yakıcı ışığı mutfağı doldurdu ama erkek kardeşiyle onun arasında görünmez, buz gibi bir gölge uzanıyordu.

Elindeki cep telefonu tekrar bipledi. Noah'dan bir mesaj: *Konuşmamız lazım. Şimdi.*

Ronahî mutfağın soğuk havasını ciğerlerine derin bir nefesle çekti. „Gidiyorum.“

„Abla... mantıklı ol lütfen! Bir düşün!“, diye bağırdı Jandil arkasından.

Renas koridora çıktı. „O yer seni çağırıyor, Ronahî. Bu çağırımı sen kendin yaratıyorsun!“

Ronahî koridora geçti, ayakkabılarını giydi ve soğuk elini kapı koluna koydu. Arkasını dönmeden duraksadı.

„Bazı sesler“, diye fısıldadı karanlık merdiven boşluğuna doğru, „gölgeden tırmanır. Ve onları duymazdan gelemezsin.“

9

Kapı kolunu bastırdı. Berlin'in parıldayan sabah ışığı yüzüne bir dalga gibi çarptı. Fakat içindeki ülke çoktan derin bir karanlığa gömülmüştü – ve bedelini talep ediyordu.

2 — Şehrin Uğultusu, İçimdeki Uğultu

Berlin sokakları hâlâ sabahın erken saatlerinin keskin soğuşunu taşıyordu. Tramvay raylarının metalik çınlaması, ince, camdan bir melodi gibi sokaklardan süzülüyor ve uyanan şehrin uyuşuk kalp atışına eşlik ediyordu. Ronahî sokaklarda aceleyle ilerliyordu, fakat adımlarının telaşı göğsündeki huzursuz, tehditkâr uğultuyu bastırmaya yetmiyordu.

Noah'nın çalıştığı küçük kafenin önünde adımlarını yavaşlattı. Açık kapıdan kaldırıma taşan taze çekilmiş kahvenin yoğun, sıcak kokusu, Berlin'in ona sunduğu birkaç güvenilir limandan

biriydi. Fakat bugün bu tanıdık aromanın üzerinde görünmez bir perde vardı – kendi içinden yükselen ve her şeyi tomurcuğunda boğan bir ağırlık.

Noah onun içeri girdiğini gördü. Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi, fakat yüzündeki gölgeye çarparak anında eriyip gitti.

Tezgaha bir bez bırakırken kısık sesle, „Gel“, dedi. „Arka tarafa oturalım.“

Ronahî yerine geçti. Parmakları kenetlenmiş halde birbirine kenetlenmişti. Noah onun karşısına oturdu; bakışları çaresizce cevaplar arayarak yüzünün hatlarına çivilendi.

„Dün gece... yine bir şey oldu, değil mi? Orada.“

10

Hafif bir baş sallayış. „Sîdar’la konuştum.“

Noah’nın yüzü karardı. „Telefondaki sesin... bozuk geliyordu. Sanki kapının arkasında biri varmış gibi korkuyordun.“

Ronahî titreyen ellerine baktı. „Orada herkes böyle konuşuyor. Korku onların şivesi olmuş.“

Sessizliğin uzun bir saniyesi. „Diar’dan hâlâ haber yok mu?“, diye fısıldadı Noah.

Boğazı acıyla sıkıştı. „Yok.“

Noah derin bir nefes aldı. „Ronahî... bu seni mahvediyor. Seni yiyip bitiriyor.“

Başını kaldırdı, bakışları yanıyordu. „Beni yiyip bitiren kayboluş değil. O pusuya yatmış, katil sessizlik.“

Noah kaşlarını çattı. „Ne demek istiyorsun?“

Sözcükler engellenemez bir şekilde döküldü ağzından: „Oradaki insanlar tam cümleler kurmayı unutmuş. Duraksıyorlar. Her düşünce yolun yarısında kesiliyor. Sanki heceler bile oda-
daki gölgelerden tırsıyormuş gibi.“

Noah’nın gözleri endişeyle doldu ve arkasında çaresiz bir dehşet parıladı. „Ve sen... göz göre göre tam da o gölgeye doğru koşuyorsun.“

Ronahî sustu. Noah, kendisinin bile kabullenmeye cesaret edemediği bir gerçeği sezmişti.

11

Kapının çingırağı hafifçe tınladı – zarif, neredeyse melodik bir ses. Düzenli bir müşteri içeri girdi, masaların arasında rahatça gezindi. Bir an için Berlin’in bu sıradan dekoru, sakın ve dertsiz bir hayatın vaadi gibi göründü.

Sonra telefonunun sessiz titremesi onu bu illüzyondan çekip çıkardı.

Ekran parıladı. *Astêra: Aba... bir şey oldu. Ara. Lütfen.*

Ronahî’nin kalbi kafese kapatılmış bir kuş gibi kaburgalarına çarpıyordu. Noah bildirime dik dik baktı, yanaklarındaki renk çekildi. „Ne oluyor?“

Ayağa fırladı. „Bilmiyorum.“

Noah da ayağa kalktı, omzunu tutup onu durdurdu. „Ronahî... lütfen. Düşüncesizce bir şey yapma.“

Ronahî bir kalp atışı kadar süre gözlerini kapattı. „Durmaksızın düşünüyorum. Ama düşünmek orada kimseyi korumuyor.“

Noah'nın sesi titredi. „Sen buraya aitsin. Bana. Berlin'e.“

Başını yavaşça salladı. „Ben iki dünyaya aitim. Ve ikisi de beni çekiştiriyor.“

Gözleri yaşla parladı. „Bir gün... seni ortadan ikiye yaracak.“

Ronahî arkasını döndü, cam kapıyı itti. „Belki de orada olabilmek için önce parçalanmam gerekiyordur.“

Berlin'in gürleyen gürültüsü bir dalga gibi üzerine çöktü – otobüslerin tıkırtısı, trafiğin uğultusu. Fakat metropolün gürültüsünün altında çok daha derin, çok daha karanlık bir gürleme yatıyordu.

12

Dersim dağlarından gelen o uğultu.

Sokakta koştururken ekranın kilidini açtı. Metin gözlerinin önünde bulanıklaştı: *Abla... bir şey oldu. Lütfen ara.*

Ronahî kaldırımın ortasında durakladı. Nefes almaya çalıştı ama şehrin soğuk havası birden toz ve kül gibi koktu.

O tek bir anda, Berlin'in parlak ışığı tamamen solmuş gibiydi – soğuk, yabancı ve millerce uzakta.

3 — Fısıltının Arkasındaki Boşluk

Ronahî ıslak kaldırımda koştururken, avucundaki ekranın zayıf ışığı yanıyordu. Astêra'nın mesajı boğuk bir imdat çağrısı gibiydi: *Abla... bir şey oldu. Lütfen arayabilir misin?*

Satırların budanmış kısalığı boğazını düğümledi. Astêra normalde ailenin endişelerini gizlemek için süslü bahaneler uydururdu. Bu kadar yalın bir cümle, kara bir haberin habercisiydi.

Ronahî karanlık bir bina girişine sığındı. Soğuk tuğla duvar paltosunun üzerinden kasvetle bastırıyordu. Derin bir nefes alıp yeşil simgeye dokundu.

Arama sesi kulak zarına saplandı. Bir. İki. Üç.

13

Bir cızırtı.

„Abla...“, diye döküldü Astêra'nın ağzından. Sesi, sanki kendi dört duvarının korumasında bile panikle omzunun üzerinden arkasına bakıyormuşçasına titriyordu.

„Ne oldu?“, diye bastırdı Ronahî, gayri ihtiyarı başını öne eğerek.

Buz gibi bir duraksama. Sonra, neredeyse duyulmayacak bir sesle: „Diyar'ın telefonu bulundu.“

Ronahî'nin kalbi zalimce bir anlığına durdu. „Nerede? Kimde?“

„Derenin kenarında.“ Astêra’nın nefesi hattan sığ bir şekilde hışırdıyordu. „Gövdesi parçalanmış. Camı tuzla buz olmuş. Ve içi... her şey silinmiş. Bomboş.“

Ronahî pürüzlü tuğlalara daha sıkı yaslandı. Berlin’in tanıdık gürültüsü, sanki görünmez bir el kendisiyle dünya arasına ağır bir duvar çekmişçesine uzak, anlamsız bir uğultuya dönüştü.

„Polis... bir şey kaydetti mi?“, diye sordu, korku damarlarında don gibi sürünürken.

Astêra’nın fısıltısı incecik bir ipliğe dönüştü. „Hiçbir şey söylemiyorlar. 'İnciliyoruz', hepsi bu. Ama köydeki insanlar... sanki bir şey biliyorlarmış gibi herkes bakışlarını kaçırıyor. Ama kimse o ismi telaffuz etmeye cesaret edemiyor.“

Ronahî’nin içinde bir öğürme hissi yükseldi. „Ya Sîdar? Am- 14
cam ne yapıyor?“

Boğuk bir nefes alış. „Yıkılmış durumda. Dün gece biri pencereye vurdu. Gölge sorular sordu. Kim olduğunu bana söylemiyor. Sadece bir dua gibi tekrarlayıp duruyor: 'Tek bir kelime bile yok. Herkes sussun.'“

Ronahî’nin sırtından buz gibi bir ürperti geçti. Başkentin parıldayan ışık denizi, tramvayın monoton uğultusu, yoldan geçenlerin uzak, dertsiz kahkahaları – her şey birdenbire alaycı bir dekora dönüştü.

„Abla...“, diye yalvardı Astêra titreyerek. „Gelme buraya. Lütfen. Yapma bunu.“

Ronahî gözlerini kapattı, şakaklarındaki zonklamayı hissetti. „Ben... öylece burada oturamam. Gelmek zorundayım.“

Astêra'nın ses tonu anında değişti, bir ustura gibi keskinleşti: „Hayır! Bu topraklara adım atarsan... seni de aynı karanlık yutar.“

Cümle bir gıyotinin vurması gibi yankılandı.

Ronahî cevap veremeden, kesilen bağlantının sert, son derece net tıkırtısı duyuldu.

Gölgeli girişte kıpırtısız kaldı. Sokaktaki hayat hiç istifini bozmadan akıp gidiyordu ama kendisini dünyadan tamamen kopmuş hissetti.

O sırada sıcak bir el nazikçe omzuna dokundu. Ronahî irkildi.

Noah karşısında duruyordu. Yüz hatları derin bir endişeyle çizilmişti. „Onlarla konuştun, değil mi?“

15

Sessiz bir baş sallayış. „Onun cep telefonunu bulmuşlar.“

Noah'nın yüzündeki bütün renk bir anda çekildi. „Bu... iyiye işaret değil.“

Ronahî bakışlarını kaçırdı, boşluğa dikti. „Orada uzun zamandır iyiye işaret eden hiçbir şey yok.“

Noah bir adım yaklaştı, nazikçe elini tuttu. „Ronahî... bırak seninle geleyim. Gerçekten uçacaksan, bu yolu yalnız yürüme-yeceksin.“

Başını yavaş ama kararlı bir şekilde salladı. „Bu patika yol arkadaşını kabul etmez.“

Noah'nın sesi kırıldı. „Bunu tek başına göğüslemek zorunda değilsin!“

Ronahî soğuk Berlin havasını içine çekti ama hava çoktan Dersim'in tozu gibi kokuyordu. „Bazı yolları iki kişi seçmez. O yollar sadece tek bir kişiyi talep eder.“

Noah söze başlayacak oldu ama yalvarışı boğazına takıldı.

Ronahî ekranı kapattı. Simsiyah. Ve yine de içindeki karanlık durdurulamaz bir şekilde yayılıyordu.

O tek bir anda acı bir şekilde netleşti: Berlin artık onu tutamayan kof bir kabuktan ibaretti. Dersim onu kelimelerle çağırıyordu – ruhunu sessiz bir şiddetle çekiştiriyordu.

Ve tereddütlü her bir nefeste, gölgeden gelen o ses etinin daha da derinlerine tırmanıyordu.

16

4 — Evdeki Yarık

Ronahî daire kapısını arkasından kapatır kapatmaz, koridor-daki ağır, basık hava nefesini kesti. Banyodan taze çıkmış bir soğuk tütün kokusunun incecik, acı perdesi sinmişti ortalığa – huzursuzluk babasını balkona her sürüklediğinde arkasında bıraktığı o sessiz dağlama izi.

Yavaşça salona geçti. Annesi kanepede kaskatı oturuyordu; birbirine kenetlediği ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilmişti. Gözleri, tek bir kareyi bile algılamadan, televizyonun titreşen ekranına çivilenmişti. Renas pencerenin kenarında bir heykel gibi dikiliyordu. Jandil ise masanın kenarına yaslanmış,

cep telefonunu sanki plastiğini un ufak etmek istercesine sıkıyordu.

Sanki bir komut almışçasına üçü birden ona döndü.

İlk sözü alan annesi oldu. „Yine aradın, değil mi?“, diye fısıldadı. Sesi, kırılmadan hemen önceki incecik bir cam gibi çat-laktı.

Ronahî sessizce başını salladı. „Evet.“

Jandil telefonu ahşabın üzerine çarptı. „Abla... Astêra’nın mesajı. Ekranın ışığının yandığını gördük.“

Renas zorlukla yutkundu. „Diyar’ın telefonu... bulunmuş.“

Ronahî’nin bakışları parkeye çakıldı. „Evet.“

17

Annesinin boğazından kısık bir hıçkırık kaçtı. „Tanrım sen bize yardım et“, diye mırıldandı titreyen dudaklarıyla. „O çocuk... o daha gencecik bir çocuk.“

Balkon kapısı gıcırdadı. Babası içeri girdi. Çoğu zaman olduğu gibi etrafını kalın, zırh gibi bir sessizlik kaplamıştı; fakat bugün bu sessizlik o kadar eziciydi ki, odadaki hava sanki eriyordu.

„Astêra ne dedi?“, diye sordu pürüzlü, buz gibi bir sesle.

Ronahî kendini nefes almaya zorladı. „Bir şey olmuş. Ama dile getirmeye cesaret edemiyor. Sadece yalvardı... gelmeyeyim diye.“

Annesi yerinden fırladı. „O topraklara tek bir adım bile atmayacaksın!“

„Anne...“, diye söze girmeye çalıştı Ronahî.

„Hayır!“, diye bağırdı annesi, gözlerinden yaşlar boşanırken. „O topraklar artık bizim değil! Biz burada olabilmek için her şeyimizi feda ettik. Sen burada büyüdün. Geri dönmek, bile bile felakete yürümektir!“

Renas koruyucu bir tavırla aralarına girdi. „Abla, anlasana! Orada her sözcük insanı boğuyor. Nefes almanın bile şüpheli çekildiği bir yerde nasıl hayatta kalacaksın?“

Jandil’in öfkesi patladı. „Hep böyle yapıyorsun zaten! Orada küçük bir kıvılcım çaksa, kendini ateşe atmak istiyorsun! Ama o memleket kendi çocuklarını yutuyor. Bunu neden anlamıyorsun?“

18

Ronahî’nin göğsünde bir şeyler ikiye yarıldı. „Ben ateşe koşmuyorum“, dedi, bir fısıltıdan hallice bir sesle. „Ben... o ateşi zaten içimde taşıyorum.“

Cümle bir davul sesi gibi yankılandı. Annesi yüzünü ellerinin arasına gömdü. Babası başını yavaşça öne eğerken, Renas acı içinde gözlerini kapattı.

„Ben orada doğmadım“, diye devam etti Ronahî; sesi belirgin bir şekilde sakinleşmiş, neredeyse tekinsiz bir hal almıştı. „Ama oradaki insanların üzerini ö örttüğü o dehşet... benim göğümde haykırıyor.“

Babası başını kaldırdı. Gözleri iki karanlık uçurum gibiydi. „Orada susturulan şey... insanın ruhunu yiyip bitirir.“

„Benim ruhum çoktan o gölgeye ait“, diye karşılık verdi kısık sesle.

Annesi aceleyle ıslak yanaklarını sildi. „Ne yapacaksın?“

Ronahî yere dikti gözlerini. „Bilmiyorum.“

Renas iyice yanına sokuldu, sesi yalvarıyordu: „Abla... lütfen. Çılgınca bir şey yapmadan önce bizimle konuşacağına söz ver.“

Yavaşça başını salladı. „Konuşacağım.“

Fakat verilen sözün tadında kül vardı. Sözcükler kaybolan insanları geri getirmiyordu.

O anda cebindeki telefon titredi. Kısa, keskin bir bızlama.

Soğuk ekranda tek bir satır parıldayıp söndü:

Sîdar: Ronahî... acil. Arama. Yazma. Bekle.

Zihni sözcükleri tam olarak kavrayamadan mesaj yok oldu. Silindi. Sanki hiç var olmamış gibi iz bırakmadan kayboldu.

Ronahî'nin kalbi kasvetle sıkıştı. Ailesinin korku dolu bakışları üzerindeydi ama Ronahî çoktan gitmişti. Artık Berlin'deki o sıcak salonda durmuyordu.

Dışarıda büyük şehrin ısıltılı ışıkları sokaklara dökülüyordu. Fakat evin dört duvarı arasında gölge büyümüşü – koyu, soğuk ve acımasız. Ve Ronahî'yi adım adım, dönüşü olmayan o görünmez sınırdan içeri doğru itiyordu.

5 — Şehirde Bir Yabancı

Ertesi sabah Ronahî, işe gitmek üzere metrodaydı. Berlin'in yoğun iş saati o bildik ritmiyle akıp gidiyordu: Yanaklarına akıllı telefonların mavimsi ışığı yapışmış gençler; gazete sayfalarının arkasına gömülmüş yaşlılar; sessiz ve telaşlı adımlarla günün peşinden koşturan işe gidiş geliş insanları. Bu uğuldayan kalabalığın ortasında Ronahî kendini yabancı bir cisim gibi, yaşayanların arasındaki bir hayalet gibi hissediyordu.

Tiren tünelin zifiri karanlığına gömüldüğünde, camda kendi yüzü belirdi. Gözlerinin altında derin, morumsu halkalar birikmişti – sanki geçen gecenin dehşeti etine kazınmıştı.

Nemli parmaklarıyla cep telefonunu cebinden çıkardı. Sîdar'ın 20 mesajı iz bırakmadan kaybolmuştu. Kendiliğinden silinmişti. Sanki zihni onu sadece uydurmuş gibi.

Fakat sözcüklerin çekim kuvveti hafızasına derinlemesine işlemişti: *Acil. Arama. Yazma. Bekle.*

Bu artık basit bir uyarı değildi. Acımasız bir tehdit gibi çınılıyordu.

Tren çığlık atarak fren yaptı. Ronahî dışarı çıktı ve kalabalığın arasından sıyrılarak ofis kompleksine doğru ilerledi. Aynalı cam cephe sabahın soğuk ışığını yakalıyordu; fakat metropolün o parıltılı gücü, göğsündeki karanlığı dağıtmaya yetmiyordu.

Açık ofise girdiğinde Lena neşeyle el salladı. „Günaydın Ronahî! Hiç iyi görünmüyorsun – kötü mü uyudun?“

Ronahî yüzüne gülümsemeyi andıran bir ifade oturmaya kendini zorladı. „Biraz huzursuzdum.“

Lena sandalyesini düzeltti. „Yine memleketteki aileden haberler mi var?“

Ronahî adımlarının ortasında donakaldı. Lena’nın sorusu masumdu, iyi niyetli bir günlük sohbet çabasıydı – yine de açık bir yaraya saplanan bir bıçak gibi kesti. Kökenine dair her kelime potansiyel bir tehlikeye dönüşüyordu sanki.

„Evet“, diye geçiştirdi kısaca.

Lena anlayışla başını salladı. „Orası zor bir coğrafya. Dahi önce de çok anlattın zaten.“

21

Ronahî bakışlarını kaçırdı. *Zor* yanlış kelimeydi. Memleket susmuştu. Gölgenin sesleri yuttuğu bir yere dönüşmüştü.

Dizüstü bilgisayarını açtı. Ekranın dik ışığı yüzüne çarptı; ama kafasının içinde Sîdar’ın pürüzlü fısıltısı sonsuz bir döngüde yankılanıyordu: „Herkes sussun.“

Çalışmaya çalıştı fakat düşünceleri sürekli kayıp gidiyordu. Her bir kod satırı, her e-posta, her rutin görev, gözlerinin önüne saydam bir perde gibi çekiliyordu; arkasında o dehşet pusuya yatmıştı.

Onu yakalamaya çalışan bir gölge.

Öğle arasında dışarıya, sokağa kaçtı. Noah’nın kafesinin önünde durdu. Kalbi ağır ağır çarpıyordu. Elini kapı koluna koyup tereddüt etti. Noah’nın gözlerine bakmak, içindeki o

parçalanmışlığın acımasızlığıyla savunmasızca yüzleşmek demekti.

Kapıyı itti. Noah'nın yüzü kısa bir an aydınlandı, fakat Ronahî'nin ifadelerini görünce gülümsemesi anında söndü.

„Yine mi bir tokat?“, diye sordu kısık sesle, derin bir endişe alınına kazınarak.

Ronahî başını salladı. „Hayır. Hiçbir şey. Sessizlik geri döndü.“

Noah kaşlarını çattı. „Bu daha da tehlikeli.“

Bar taburesine oturdu. „Mesaj silindi. Öylece.“

Noah'nın bakışları donuklaştı. „Ne mesajı?“

22

„Sîdar'dan gelen.“

Aralarına sıkıntı veren bir sessizlik çöktü. Noah tezgâha doğru eğildi, sesi bir fısıltıdan halliceydi. „Ronahî... bu senin hayatına uzanıyor. Bu normal değil.“

„Normal diye bir şey kalmadı orada“, diye fısıldadı.

Noah ona baktı ve gözlerinde katıksız bir dehşet belirdi. „Sen kararını çoktan vermişsin... uçuyorsun.“

Ronahî'nin nefesi tılandı. Kendisinin bile ertelemeye çalıştığı şeyi dillendirmişti.

„Ben...“, sesi boğazında düğümlendi.

Noah'nın sesi kırıldı, ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesildi. „Ronahî... oraya inersen, seni o uçuruma kaptırırım.“

Gözlerindeki acıyı görmemek için gözlerini kapattı. „Belki de... ben çoktan kaybolmuşumdur.“

„Öyle söyleme!“, diye yalvardı Noah ve ellerine sarıldı. „Bu sen değilsin!“

Ronahî taze kahve kokan sıcak havayı içine çekti ama hissettiği tek şey soğukluktu. „İki dünyada yaşıyorum Noah. Ama hiçbirinde artık nefes alamıyorum.“

Gözleri doldu. „Beni arkanda bırakma.“

Ronahî ayağa kalktı, ellerini yavaşça onun avuçlarından çekti. „Seni arkamda bırakmıyorum. Ama bir şey... bir şey beni ses- 23
siz bir şiddetle kendine çekiyor.“

Kapıyı itti ve dışarıdaki soğuğa adım attı.

Berlin'in gündüz ışığı tenini yakıyordu fakat kulaklarındaki uğultu bir kasırgaya dönüşmüştü. Artık sessiz bir çınlama değildi. Bir hedefi vardı. Bir koordinatı.

Onu durdurulamaz bir güçle Dersim'e doğru çekiyordu.

6 — İki Şehir Arasında

Ronahî eve geldiğinde, anahtar kilitte güçlkle döndü – zora ki, sanki soğuk daire bile onu artık içeri almak istemiyormuşçasına tereddütlüydü. Karanlık koridorda ayakkabılarını

ıkarırken, salondan boğuk, gergin sesler yükseliyordu. Jandil ve Renas tartışıyordu.

„Hiçbir şey anlamıyorsun!“, diye fısıldadı Jandil. „Böyle devam ederse Abla gerçekten eşyalarını toplayıp uçacak!“

Renas’ın cevabı sert, neredeyse çaresizce cınladı. „Hiçbir yere gitmiyor. Buna izin vermeyeceğiz.“

Ronahî eşikten içeri adımını attığında, laf dalaşı kopan bir ip gibi aniden kesildi. Odaya koyu, suçlu bir sessizlik çöktü.

„Ne konuşuyorsunuz?“, diye sordu Ronahî kısık sesle. Sesi halsizdi, yorgunluktan bitaptı.

Jandil bakışlarını kaçırdı, süpürgeliğe dikti gözlerini. „Abla... biz sadece kahretsin ki senin için endişeleniyoruz.“

24

Renas öne çıktı, alnı derin kırışıklıklarla dolmuştu. „Sadece senin için değil. Oradakiler için de. Eğer uçarsan... seni koruyamayız Abla. Orada kimse seni koruyamaz.“

Ronahî odanın ağır havasını içine çekti. „Ben korunsun diye gitmiyorum.“

„Neden o zaman?“, diye üsteledi Renas, sıkılmış yumruklarının eklem yerleri bembeyaz kesilerek.

Sustu. Alman dilinde göğsündeki ağırlığı tarif edebilecek tek bir kelime bile yoktu.

Jandil başını salladı, iyice yanına sokuldu. „Abla... sen bizim için her zaman bir kayaydın. Ama şimdi... sanki görünmez bir şey seni ele geçirmiş gibi.“

„Hiçbir şey beni ele geçirmedir“, diye savuşturdu ve bakışlarını kaçırdı.

„Geçirdi“, diye belirtti Renas acımasızca. „Memleket.“

Kelime kor bir tel gibi kesti odayı. Ronahî’yi sessiz bir řok gibi vurdu.

„Memleket beni ele geçirmedir“, diye fısıldadı boğazındaki boğulmaya karşı. „O... bana haykırıyor.“

Cümle odada ağır bir şekilde yankılandı. Annesi kapı eşiğinde belirdi. Yüzü kederden kırış kırış olmuş, yılların korkusuyla kemirilmişti. „Ronahî...“, diye yalvardı ve sesi tamamen kırıldı. „Biz siz yaşayabiliniz diye kaçtık. Sen burada doğdun! Orası... artık bizim evimiz değıl!“

25

Ronahî ona baktı, kalbi sıkıştı. „Benim evim iki toprak üzerinde duruyor Mama.“

Annesi ezilmişçesine gözlerini kapattı. „Kimse boğulmadan aynı anda iki kıyıda birden duramaz.“

Ronahî cevap vermedi. Annesi gerçeğı söylüyordu. Fakat gerçek, girdaptan korumuyordu.

Keskin bir ses havayı ikiye böldü: Masadaki cep telefonu ahşabın üzerinde titredi.

Soğuk ekranda Astêra’dan tek bir satır parıldayıp söndü:

Abla... Diyar’ı en son gören adamı aldılar. Köyde ölüm sessizliğı var. Herkes titriyor. Lütfen... bu topraklara adım atma.

Ronahî'nin nefesi kesildi. Jandil omzunun üzerinden bakmıştı; yüzündeki her bir renk tonu çekildi. Renas telefonu kaptı, büyümüş gözlerle harflerin üzerinden hızla geçti.

„Abla...“, diye fısıldadı tamamen yıkılmış bir halde. „Bu... bu son demek.“

Ronahî telefonu sakince geri aldı. „Evet.“

Annesinin boğazından hafif, çaresiz bir inilti kaçtı. „Uçamazsın! Seni bir mum gibi söndürürler!“

Ronahî gözlerini kapattı, karanlıkta tutunacak bir şey aradı. „Belki de... sesimin hâlâ bir ağırlığının olduğu tek yer tam da orasıdır.“

26

Orada bulunanların sırtından buz gibi bir ürperti geçti.

O anda daire kapısı telaşlı, boğuk bir vurma ile sarsıldı. Herkes irkildi.

Ronahî koridora çıkıp kapıyı açtı. Dışarıda Noah duruyordu. Yüzü soluk bir maske gibiydi, gözleri katıksız bir panikle açılmıştı.

„Konuşmamız lazım“, diye döküldü ağzından. Bu, her şeyden çok sevdiği insanın elinin kayıp gittiğini gören boğulmakta olan birinin sesi idi.

„Konuşuyoruz“, dedi ses tonu olmaksızın.

Noah içeri girdi. Erkek kardeşler sessizce kenara çekildi ama koridordaki atmosfer daha da ezici bir hal aldı. Doğrudan

karşısına dikildi, narin bir şekilde kollarına sarıldı. „Sen... bileti çoktan aldın, değil mi?“

Ronahî onun bakışlarına karşılık vermedi. Ve bu sessizlik bir itiraf gibi yandı.

Noah'nın sesi kontrolden çıkarak titredi. „Ronahî..., o uçağa binersen, seni bir toplu mezara kaptırırım.“

Gözleri doldu, gözyaşları yanaklarını yaktı. „Ben kimseyi kaybetmek istemiyorum Noah.“

Onu kendine çekti, saçlarının arasına yalvardı: „O zaman kal! Lütfen, burada kal!“

Ronahî yavaşça başını salladı. „Bazı yolları... insan üzerinde parçalansa bile yürümek zorundadır.“

27

Noah hıçkırıklara boğuldu, gözyaşları yüzünden aşağı süzldü. „Bu yol seni yok edecek!“

Ronahî odanın soğuk ruhsuzluğunu ciğerlerine derin bir nefesle çekti. „Belki de... gerçeği bulabilmek için önce yok olmam gerekiyordur.“

Cümle bir giyotin gibi odayı kesti.

Annesi sandalyeye çöktü; Renas yüzünü ellerinin arasına gömdü; Jandil nefesini tuttu; Noah gözlerini kapatıp acı içinde arkasını döndü.

Ronahî kapıya doğru ilerledi. Ayakkabılarını giydi, buz gibi elini kapı koluna koydu ve son bir kez arkasına baktı.

„İki şehir arasında durmuyorum“, diye fısıldadı odanın sessiz dehşetine doğru. „İki çeşit sessizlik arasında duruyorum. Ve biri hepimizi öldürüyor.“

Kapı kolunu bastırdı. Berlin’in dik, soğuk gece ışıkları merdiven boşluğuna doldu.

Fakat göğsündeki ülke çoktan zifiri bir karanlığa gömülmüştü.

7 — Bekleme Modu

O gece Ronahî hiç uyuyamadı. Yatak, hışırdayan çarşaplardan oluşan harap bir meydandı; her telaşlı dönüş, kemiklerindeki kurşun gibi ağırlığı daha da hissedilir kılıyordu. Dışarıda Berlin gecesi o bildik arka plan gürültüsünü akıtıyordu – tramvayın uzak, metalik vızıltısı, asfaltın üzerindeki bisiklet zincirinin ritmik tıkırtısı, bir bina kapısının boğuk gümlemesi. Tanıdık, huzur verici sesler. Fakat kafasının içindeki sesler her şeyi bastırıyordu.

28

Astêra’nın nefes nefese fısıltısı. Sîdar’ın kesik, budanmış cümleleri. Diyar’ın derenin çamurunda parçalanmış cep telefonu.

Zihninde hayaletler gibi geziyor, buz gibi parmaklarıyla düşüncelerine uzanıyorlardı.

Sabah gözlerinin kenarları kıpkırmızı yanıyordu. Mutfakta kendine bir bardak su doldururken Jandil içeri girdi. Endişe alınına derin derin kazınmıştı. „Abla... gözünü bile kırpmadın, değil mi?“

Ronahî hiçbir ses çıkarmadı. Bu sessiz duraksama bir cevap gibi patladı.

Kısa süre sonra Renas içeri sürüklendi ve saçlarını alnından geriye itti. „Abla... senin böyle için için ölmen, bu evde de kimseye uyku bırakmıyor.“

Ronahî bardağı tezgâha çarptı. „İyiym ben.“

Jandil acı, kuru bir kahkaha attı. „Hiçbir şey iyi değil! Gözlerin içimizden geçip bakıyor. Sen çoktan başka bir yerdesin.“

Ronahî başını yavaşça kaldırdı. „Sadece düşünmeye çalışıyorum.“

Renas iyice yanına sokuldu, yüz hatları kesti. „Düşünmek hiçbir şeyi değiştirmiyor. Bir karar vereceksin Abla. Ve biz o kararın korkusundan boğuluyoruz.“

29

Göğsündeki koruma duvarında bir şeyler ikiye yarıldı. „Benim de ödüm kopuyor!“, diye döküldü ağzından.

Sesindeki o itiraf dolu titreme, kardeşlerinin yüzündeki sertliği anında ufaladı.

Daire kapısına vurulan boğuk bir darbe üçünü de irkitti. Sessiz bakışlar çaprazlamasına gidip geldi.

Ronahî koridora çıkıp kapıyı açtı. Dışarıda Noah duruyordu. Gözleri koyu ve şişmişti; uykusuzluk onun da yüzüne kazınmıştı.

„Konuşabilir miyiz?“, diye sordu kırılğan bir sesle.

Ronahî sessizce başını salladı. „Gel içeri.“

Salona geçtiler. Erkek kardeşler mutfakta kaldı – fakat kordaki sessizlik, işitme duyularının her bir lifinin odaya çevrildiğini ele veriyordu.

Noah onun karşısına, kanepenin kenarına oturdu. „Bütün gece kafamı patlattım“, diye başladı, gözlerine bakmadan. „Artık seninle kavga etmek istemiyorum Ronahî. Seni hiçbir şeye zorlamak istemiyorum.“

Ronahî kısıpırsız kaldı, onun tıkanan nefesini dinledi.

„Eğer o bileti almak zorundaysan... seni durduramam.“

Sözcükler taş gibi düştü. Ronahî'nin derinliklerinde bir şeyler kendi içine çöktü. Devasa bir kapı açılmış ve arkasında dipsiz bir uçurum belirmiş gibi hissettirdi.

30

„Ben...“, diye söze girdi ama nefesi yetmedi.

Noah öne eğildi, dikkatlice onun soğuk parmak uçlarını tuttu. „Ronahî... seni içeriden kemiren şey her neyse – onu anlamak için çaresizce çabalıyorum. Belki de anlamam bile gerekmiyordur. Ama Tanrı şahit, seni kaybetmek istemiyorum.“

Gözyaşları gözlerine doldu, yanaklarını yaktı. „Ben kimseyi kaybetmek istemiyorum Noah. Kimseyi.“

Başını eğdi, yüz hatları acıyla büzüldü. „O zaman neden oraya uçma fikriyle oynuyorsun?“

Ronahî ağır havayı ciğerlerine çekti. „Çünkü orada sessiz sedasız bir suç işleniyor. Ve ben bu güvenliğin içinde oturdukça... o dehşet kendi damarlarımda daha da büyüyor.“

Noah'nın sesi titredi. „Ve bu dehşet... seni oraya çekiyor.“

Eksiksiz bir baş sallayış. „Evet.“

Noah, bir mahkûmiyet kararını öğreniyormuşçasına gözlerini kapattı. „Gidersen... elimden bir şey gelmez. Seni orada koruyamam.“

Ronahî'nin fısıltısı bir fısıltıdan halliceydi. „Orada beni kimse koruyamaz.“

Cümle Noah'yı fiziksel bir tokat gibi vurdu; yüz hatları tamamen kaydı.

O anda keskin bir bip sesi sessizliği bölüp attı. Masadaki telefon titredi.

31

Bir bildirim parıldadı:

Astêra: Abla... bir diğeri daha gitti. Sokaklar ölü. Kimse tek kelime etmeye cesaret edemiyor. Gelme. Yalvarırım gelme.

Ronahî ekranı kararttı. Fakat Noah satırları çoktan okumuştı.

„Bu bir yardım çağrısı değil“, diye fısıldadı dehşete düşerek. „Bu son bir uyarı!“

Ronahî yüzünü çevirdi, süpürgeliklere dikti gözlerini. „Bazen uyarılar insanı ricalardan çok daha derinlere çeker.“

Noah'nın gözleri doldu. „Ronahî... lütfen.“

Kaskatı ayağa kalktı, salonun büyük penceresine yanaşıp aşağıya baktı. Dışarıda Berlin'in taze sabah ışığı cephelere

dökülüyordu; yoldan geçenler metroya koşturuyor, köşedeki okul çocukları gülüşüyordu.

Fakat bu dekor artık ona ulaşmıyordu. Sanki arkasında yabancı, gerçek dışı bir hayatın aktığı kalın bir zırhlı camın önünde duruyordu. Camdan bir koruma kılıfı.

„Berlin...“, diye fısıldadı soğuk cama doğru. „Berlin artık sadece bir bekleme salonu.“

Noah'nın gölgesi arkasında belirdi. „Bu bekleme salonunda beklediğın şey... seni infaz edecek.“

Ronahî gözlerini kapattı, şakaklarındaki vahşî zonklamayı hissetti. „Belki de... kendimi yok ettirmeden önce bir şey aramalıyım.“

32

Noah'nın sesi tamamen kırıldı. „Dünyada orada ne aramak istiyorsun ki?“

Ronahî yavaşça döndü. Gözbebekleri iki karanlık, dipsiz krater gibiydi.

„Sesleri.“

Noah şaşkınlıkla kaşlarını çatı, çaresizlik yüzüne kazınmıştı. „Hangi sesleri Ronahî?“

Cevabı soğuk odaya fısıldadı: „Gölgede gömdükleri sesleri.“

8 — Yarık Derinleşiyor

O gün Ronahî yataktan çıkmadı. Çalar saatin çığlığı odayı yırttığında sessize bastı ve yeniden yastığa gömülmeye çalıştı – fakat düşünceleri itaat etmeyi reddetti. Göğsündeki uğultu siyah bir dalga gibi yükselip kırılırken ve onu yeniden ele geçirirken, bakışlarını tavandaki çatlağa dikmiş halde sırtüstü kas-katı yatıyordu.

Kafasının içinde Dersim'in çıplak, sarp kayalıkları Berlin'in steril beton dekorlarına çarpmadan tosluyordu. İki dünya, aynı sessizliğin iki yüzü, iki parçalanmış hayat... Ve tam ortalarında, her an kopma tehlikesiyle karşı karşıya olan incecik bir iplik gibi sıkışıp kalmış kendisi.

Telefon komodinin üzerinde titredi. Ronahî bir silah patlamış-
çasına irkildi.

Astêra'dan mesaj yoktu. Ekran, Sîdar'dan gelen yeni bir satırı gösteriyordu.

Sîdar: Ronahî... yine sorgulandık. Herkes susuyor. Kimse tek bir kelime etmeye cesaret edemiyor. Diyar'ın telefonu... tamamen silinmiş. Bomboş.

Altında, işkence gibi bir boşluktan sonra bir cümle daha:

Gelme buraya. Ama... bilmen gereken şeyler var.

Ronahî'nin nefesi tıkanı. Sözcükler, kilitli bir kapıdaki yarık gibi orada duruyordu – arkasında felaketin ya da gerçeğin pusuya yattığı karanlık bir yarık.

Oda kapısında dikkatli bir gıcırtı. Ronahî doğruldu ve bacaklarını yataktan aşağı salladı.

Gelen Renas'tı. Gözlerinin altı derinleşmiş ve şişmişti; gece onun da üzerinden iz bırakmadan geçmemişti.

„Abla...“, diye fısıldadı kısık sesle. „Konuşabilir miyiz?“

Sessizce başını salladı. „Gel içeri.“

Salona geçtiler. Renas kendini kanepenin üzerine bıraktı ve uzun süre sustu – sanki her bir heceyi bir hassas teraziye koyup tartması gerekiyormuş gibi.

„Abla...“, diye başladı nihayet, sesi uykusuzluktan pürüzleşmişti. „Uçacaksın. Değil mi?“

34

Ronahî karşılık vermedi. Ve bu sessizlik, bir kararın altındaki imza gibi çöktü odaya.

Renas ona bakmadan devam etti: „Seni tanıyorum. Bir gölge kalbini kuşattığında... elinde bıçağı tutana kadar rahat etmezsin.“

Bakışlarını kaçırdı, pencereden dışarı dikti. „Bu basitçe çözülebilecek bir bilmece değil.“

Renas başını salladı. „Belki değil. Ama yine de kendini bitirip tükeniyorsun.“

Ronahî'nin göğsünde bir şeyler acıyla sıkıştı. „Ben... ben sadece emin olmak istiyorum.“

Renas'ın yüz hatları anında sertleşti. „Emin olmak orada çok insanı mezara götürdü.“

Cümle ahşaba saplanan bir bıçak gibi vuruldu.

O anda Jandil koridorda belirdi. „Abla... lütfen. Gitme oraya. Bize bunu yapma.“

Ronahî bir kardeşinden diğerine baktı. İki yüzde de aynı panik yanıyordu. Kadim bir aile korkusu. Kendinden bir parçayı uçuruma kaptırma korkusu.

„Sizi yüzüstü bırakmıyorum“, diye fısıldadı Ronahî. „Ben sadece... bir yankıyı takip ediyorum.“

Jandil koluyla aceleyle gözlerini sildi. „Hangi lanet yankıyı?“

Derin bir nefes aldı. „Sesleri.“

Renas kaşlarını çattı. „Hangi sesleri Abla?“

„Karanlığa kilitledikleri sesleri“, diye fısıldadı.

Odanın içinden buz gibi bir rüzgar esintisi kayıp geçti sanki; kardeşler donakalarak birbirlerine baktı.

Daire kapısına yine vuruldu. Bu kez hızlı, çaresiz bir yumruklama. Noah.

Ronahî kapıyı açtı. Noah'nın yanakları kül gibi solgundu, gözleri hummalıydı. „Konuşmamız lazım. Şimdi.“

İçeri aldı onu. Kardeşler tepki veremedi Noah onu bileğinden tutup mutfığa çekti ve kapıyı kapattı.

„Ronahî...“, diye döküldü ağzından, elleri kontrolsüzce titriyordu. „Uçak biletini kafanda çoktan aldın. Öyle olmadığını söyleme bana.“

Onun delici bakışlarından kaçtı. „Ben henüz hiçbir şeye karar vermedim.“

Noah başını şiddetle salladı. „Bana yalan söyleme! Yavaş yavaş nasıl çözüldüğünü görüyorum!“

Boğazı düğümlendi. „Ben sadece... anlamak zorundayım.“

Noah'nın sesi kırıldı, gözyaşları fışkırdı. „Ve bu anlamak seni mahvedecek, lanet olsun!“

Gözlerini kapattı Ronahî, yüzünü görmemek için. „Belki de... 36 geriye ne kaldığını öğrenebilmek için önce parçalanmam gerekiyordur.“

Noah sanki bir tokat yemiş gibi bir adım geri çekildi. „Orada ne bulmayı umuyorsun Ronahî?“

Gözlerini açtı; gözbebekleri sabit ve derin. „Diyar'ın sessizliğini.“

Noah'nın boğazından boğuk bir ses kaçtı. „Bu yol doğrudan felakete çıkıyor.“

„Ben zaten çoktan felaketin içinde yaşıyorum“, diye karşılık verdi kısık sesle.

Noah dehşetle ona dikti gözlerini. „Seni bu sessizliğe kaptırmak istemiyorum!“

„Ve ben de kimseyi kaybetmek istemiyorum!“, diye haykırdı içindeki ses, fakat dudaklarından sadece kırılğan bir fısıltı dö-küldü.

Girdap artık tamamen bir kasırgaya dönüşmüştü.

O tek bir anda Ronahî merhametsiz bir berraklıkla hissetti: Berlin’in güvenliği artık sadece bir illüzyondan, camların ar-kasında solmuş bir resimden ibaretti. Dersim onu artık tatlı ha-tıralarla çağırmıyordu – buz gibi pençeleriyle varlığını tırma-lıyordu.

Ve bu yırtılma, bedelini talep ediyordu.

9 — Kırılmanın Eşiğinde

37

O sabah Ronahî kendini evden dışarı attı. Evdeki o gergin, ba-sık hava, kardeşlerinin hummalı bakışları, annesinin o sessiz, insanı kemiren ağlayışı – tüm bunlar onu boğmak üzereydi. Berlin’in dondurucu sokaklarına adım atmak, en azından bir-kaç nefes boyunca boğulmamak için tek çare gibi görünü-yordu.

Fakat metro istasyonu onu hafif bir sarsıntıyla karşıladı. Trene binenlerin gürültüsünün arasında, bir adamı fayans kaplı du-vara sıkıştırmış, kimlik kontrolü yapan iki polis duruyordu. Yabancıнын yüz hatlarına kaçamak, panik dolu bir korku yer-leşmişti – Ronahî’nin çok iyi bildiği bir çirkinlik.

Bakışlarını hızla çekti. Fakat o yüz­süz dehşet zihnine kazındı: Diyar’ın son fotoğrafındaki ifadenin aynısıydı. Sözcükleri bo-ğazında kesilip atılmış bir insanın bakışı.

Tren tünelde gümbürdeyerek ilerledi. Ronahî'nin nabızı hızla atıyordu.

Ofiste Lena ona doğru yürüdü; dudaklarında bir gülümseme vardı fakat anında donup kaldı. „Ronahî? Tanrı aşkına, her şey yolunda mı?“

Mekanik bir baş sallayış. „Sadece... uykusuzum.“

Lena ona bir dosya uzattı. „Müşteri evraklarının onaylanması gerekiyor. Kısaca bir göz atabilir misin?“

Ronahî kağıdı aldı ama siyah satırlar anlamsız karakter dizilerine dönüşerek bulanıklaştı. Düşünceleri çaresizce uzaklara takılıp kalmıştı. Dersim'e. Diyar'ın izlerine. Sîdar'ın silinmiş cümle kırıntılarına.

38

Palto cebinde keskin, uzun bir titreşim.

Ekran bir sesli mesaj gösteriyordu. Gönderen: Astêra.

Titreyen parmaklarıyla kulaklığını çıkarıp yürütme düğmesine bastı.

Önce kulaklıkları sadece sert, keskin bir rüzgar uğultusu doldurdu. Sonra hırıltıyı andıran bir nefes. Astêra'nın sesi, incecik ve panikten dağılmış haldeydi:

„Abla... bir diğeri daha. Bu kez... ağzını açan adam. İsimler vermişti. Onu aldılar... evden sürükleyerek çıkardılar...“

Cızırtılı bir yan ses. Sonra frekansın üzerine daha derin bir başka ses bindi – tanıdık ama tamamen kırılmış bir ses. Sîdar.

„Ronahî... bu topraklara dokunma. Burada bir şey pusuya yatmış... gölgenin derinliklerinde...”

Dosya kesildi. Geriye monoton bir uğultu kaldı.

Ronahî'nin ciğerleri sıkıştı. Kulaklık uyuşmuş parmaklarının arasından kayıp halı kaplı zemine çarptı. Lena, yüzündeki dehşeti görünce korkuyla yanına koştu.

„Ronahî! Ne oluyor Tanrı aşkına?”

Hiçbir ses ona itaat etmiyordu artık. Boğazına buz gibi bir yumru oturmuştu.

Lena endişeyle elini koluna koydu. „Doktor çağırayım mı? Ya da erkek kardeşini?”

39

Ronahî kaskatı başını salladı. „Hayır... ben... temiz hava...”

Odadan tökezleyerek çıktı, fuayeyi geçip sokağa fırladı. Berlin'in gündüz ışığı gözlerinde soğuk ve yabancı bir şekilde yanyıyordu.

Yine bir vızıltı. İsim yok. Sadece Bilinmeyen bir Numara.

Ekranda tek bir satır:

Konuşma.

Bağırsaklarından buz gibi bir ürperti geçti. Ronahî etrafında döndü. Yoldan geçenler umursamazca yanından akıp gidiyordu, kimse ona bir bakış bile lütfetmiyordu. Yine de teninde

görünmez bir gözün fiziksel ağırlığını hissetti. Binlerce kilometre öteden ona uzanan bir gölge.

„Ronahî!“

Noah koşar adımlarla ona doğru geldi; saçları darmadağındı, gözleri korkuyla doluydu. Telefonu onun felç olmuş elinden çekip aldı ve satırı hızla okudu. Yüzünde kalan son renk kırıntısı da bir anda uçup gitti.

„Bu artık bir tesadüf değil... bu doğrudan bir tehdit!“, diye dö-küldü ağzından boğulurcasına. „Biri seni burada, Berlin’de izliyor!“

Ronahî’nin dudakları titredi. „Ben... ben artık bekleyemem.“

Noah onu omuzlarından sıkıca tuttu, sesi çaresizlikten titri-yordu. „Hayır! Anlamıyor musun? Tam da şimdi kesinlikle oraya gitmemelisin! Bu bir tuzak!“

Ronahî gözlerini kapattı. „Burada durursam... kendimi yok edeceğim.“

Noah’nın elleri paltosuna kenetlendi. „Bu yol doğrudan bir toplu mezara çıkıyor Ronahî!“

Gözlerini açtı ve kaskatı ona baktı. „Ben çoktan o mezarın dibindeyim.“

O tek, korkunç anda son bağ da koptu. Artık geri dönüş, tartışma, güvenlik umudu kalmamıştı.

Berlin artık sadece kof bir hayaletten ibaretti. Dersim artık onun adımlarını talep etmiyordu – onu acımasız, mutlak bir çekim kuvvetiyle kendine doğru çekiyordu.

Ve bu düşünüş artık bir seçim değildi. Elinde kalan tek yoldu.

10 — Parazitli Hattı

O sabah büro kapısı Ronahî için kapalı kaldı. Titreyen başparmağıyla telefonunun ekranını aydınlatığında bir bildirimle karşılaştı: „1 yeni sesli mesaj — Sîdar.“

Nabzı anında şakaklarında gümlemeye başladı. Oynata bastı. Dosya, düz, hırıldayan bir nefesle açıldı.

„Ronahî...“, diye kazındı Sîdar’ın sesi hoparlörden; kırılğan ve panikle dağılmış haldeydi. „Dün gece yine vurdular. Diyar’ın telefonunu derenin çamuruna gömen adam... konuştu. Öttü. Ve bu konuşmayı... biri kaydetmiş.“ 41

Keskin, parazitli bir hışırtı ses izini yırttı. Sonra frekansın üzerine ölüm korkusuyla deforme olmuş yabancı bir erkek sesi bindi.

„Ben... ben oradaydım! Onu kimin götürdüğünü gördüm! Ama yapamam— eğer ismi söylersem—,“

Sert bir cızırtı. Kablonun kaba bir kuvvetle soketten sökülmesini andıran kamçı gibi bir ses. Ardından sessiz bir boşluk.

Ronahî’nin parmakları camın üzerinde donakaldı. Bu artık belirsiz bir söylenti, uzaktan gelen korkakça bir fısıltı değildi – bir suçun acımasız akustiği. Karanlık bir çirkinliğe bürünmüştü.

Daire kapısına vurulan telaşlı, ağır bir darbe onu kaskatı halinden çekip çıkardı. Noah içeri girdi. Yanakları kül gibi solgundu, gözlerinin altında kıpkırmızı halkalar birikmişti.

„Ronahî...“, diye döküldü ağzından hızla, ayakkabılarını bile çıkarmadan. „Cinayet polisi bu gece benimle iletişime geçti.“

Ronahî geriye doğru irkildi, kalbi sıkıştı. „Ne? Neden sen?“

Noah kesik kesik nefes aldı. „Senin adın... ortaya çıktı. Diyar'ın kayboluşuyla ilgili soruşturma dosyasında. Akrabalık bağları yüzünden. Geçiştiriyorlar, sıradan bir prosedür diyorlar... ama bu, işin çoktan sınırları aştığı anlamına geliyor. Buradalar Ronahî. Berlin'in göbeğindeler.“

Ronahî'nin damarlarında buz gibi bir ürperti gezindi. Der-42sim'in çıplak kanyonlarından gelen gölge artık bin kilometre ötede değildi – başkentin asfaltına sessizce serilmiş, onun hayatına uzanıyordu.

Noah iyice yanına sokuldu, elleri kontrolsüzce titriyordu. „Bu şey... seni tepeden tırnağa yutuyor. Ve ben tamamen çaresizim. Seni artık koruyamam.“

Ronahî başını yavaşça kaldırdı. Günlerdir onu felç eden o kararsızlık tamamen yok olmuştu. Gözbebekleri kaskatı ve çelik gibiydi.

„Senden beni korumanı hiçbir zaman istemedim“, diye fısıldadı.

Noah'nın sesi tamamen kırıldı. „O zaman neden kendine bunu yapıyorsun?“

Ronahî ekranın kilidini açtı ve telefonu ona uzattı. „Dinle.“

Noah uğultuyu, yabancı sesin yalvarışını ve kaydın aniden kesilişini dinledi. Ses sönüğünde başı yavaşça öne düştü. Dik duruşundaki o kararlılık uçup gitti.

„Bu... bu acımasızca gerçek“, diye fısıldadı boşluğa.

Ronahî'nin fısıltısı odayı kesti: „Uçuyorum.“

Noah artık itiraz etmedi. Artık savaşmadı. Sessiz bir gözyaşı yavaşça süzülürken sadece gözlerini kapattı.

„O zaman...“, diye zorlukla çıkarabildi sesini, „gölgeler seni esirgesin.“

Ronahî ilk kez Noah'nın bakışlarında bir çaresizlik mücadelesi, bir yalvarış ya da engel görmedi – kaçınılmaz olana acı bir boyun eğiş vardı. Sessiz, trajik bir kabulleniş.

O tek bir anda karar taşına dönüştü. Yol çizilmişti ve sessizliğe yolculuk başlamıştı.

11 — Sessiz Hazırlık

O gece Ronahî yatağın kenarında kısırtısız oturdu. Buruşmuş valiz, tahta döşemenin üzerinde sonuna kadar açık yatıyordu – açık bir yara gibi bomboş. O karanlık kumaş kılıfı dolduran şey kıyafetler ya da eşyalar değil, nihai bir kararın görünmez, ezici ağırlığıydı.

Ekranın solukça aydınlanması onu kaskatı halinden çekip çıkardı. Astêra'dan yeni bir mesaj.

Abla... biri bir fotoğraf ulaştırdı. Diyar kaybolmadan bir gün önce çekilmiş. Eski köprüünün üzerinde duruyor. Yanında bir figür var. Yüzü tamamen bulanık... Ama duruşu, abla... bu kişi seni tanıyor.

Ronahî buz gibi parmak uçlarıyla belgeye dokundu. Fotoğraf netleşerek açıldı: Diyar, kanyonun taş korkuluğuna dayanmış, bakışlarını kaskatı bir halde coşkun derinliğe dikmişti. Hemen yanında uzun boylu bir silüet yükseliyordu – alacakaranlıkta hatları bulanıklaşan, yüz­süz bir karaltı. Fakat başının hafifçe öne eğik duruşu, geniş omuzlarının belirgin çizgisi... Buz gibi bir ürperti Ronahî'nin iliklerine kadar işledi.

Bu profil ona yabancı değildi. O gölgenin, hafızasında sol-44maya yüz tutmuş bir yüzü vardı.

Gece yarısına doğru oda kapısı gıcırdadı. Noah sessizce içeri girdi. Ellerinde deri ciltli, eski ve yıpranmış bir not defteri tutuyordu.

„Bu... bu, bölgedeki bağımsız gazetecilerin iletişim bilgileri ve notlar“, diye fısıldadı defteri ona uzatırken. „Belki orada sesini duyurmanı sağlar. Ya da korunmanı.“

Ronahî defteri aldı. Parmakları birbirine değdi. Noah'nın buğulu bakışlarında artık geçen günlerin o çaresiz korkusu yoktu – kararına duyulan sessiz, hürmet dolu bir saygı yerleşmişti.

„Kendine dikkat et Ronahî“, dedi kırılğan bir sesle, yanağından bir gözyaşı süzülürken. „Ve... lütfen bana geri dön.“

Ronahî yavaşça başını salladı, göğsündeki zonklamayı hissetti. „Geri dönebilecek bir parçam kaldığı sürece.“

İlk soluk gri şafak vakti Berlin’in çatıları üzerine sürünürken, valizin fermuarı kenetlendi. Ronahî koridora çıktı, ağır daire kapısını kapattı ve anahtarı son bir kez döndürdü. Başkentin o renkli, ısıltılı ışık denizi, merdiven boşluğunun camı arkasında anlamsız renk lekelerine dönüşerek eridi.

Ve ilk kez sessiz ama bir neşter kadar keskin bir kararlılık içini yırttı:

Karanlığa giden yol başlamıştı.

12 — Munzur’un Altında

45

O sabah Ronahî, henüz şafak sökmeden kendisini evden dışarı attı. Berlin sokakları artık gerçek bir şehre değil, devasa, buz gibi bir bekleme salonuna benziyordu. Bahar havası keskin bir şekilde soğuktu – fakat kendi damarlarında donup kalan soğukluk çok daha ağır basıyordu.

Ekranın kilidini açtığı anda, Astêra’dan gelen tek bir mesaj orada bekliyordu:

Abla... biri derinliklerden bir şey çıkardı.

Ronahî’nin nabzı anında fırladı. Kelimelerin altında bir görsel dosyası duruyordu.

Fotoğraf, Munzur’un kayalık kıyısında çekilmişti. Nehir kıvrımının ıslak, karanlık çamuruna yarı yarıya gömülmüş bir nesne duruyordu. Bir cep telefonu.

Camı tamamen tuzla buz olmuştu – tıpkı Diyar’ınki gibi.

Ronahî titreyen parmaklarıyla ekrana iyice yaklaştı. Kılıfın çiziklerle dolu arka yüzünde derin, yanık bir çizik göze çarpıyordu – zamanında Diyar’ın kendi eliyle kazıdığı o düzensiz çentiğin aynısı.

Astêra’nın bir sonraki satırı belirdi:

Bulan kişi... sadece yere bakıyor. Tek bir kelime etmeyi bile reddediyor.

Ronahî nefesini tuttu. Bu artık belirsiz bir hayal, uzaktan yapılan bir kurgu değildi. Somut, elle tutulur bir kanıttı.

Tam o anda yeni bir bildirim parıldadı. Kimlik yok. Gönderen: **46**
Bilinmeyen Numara.

Buz gibi kaleme alınmış tek bir satır:

Su her şeyi saklamaz.

Sırtından aşağı kaskatı bir ürperti gezindi. Ronahî boş sokakta etrafında döndü. Hiçbir yoldan geçen onun olduğu tarafa bakmıyor, kimse ona tek bir bakış bile lütfetmiyordu – ama yine de görünmez bir varlığın belirgin ağırlığı, hantal bir el gibi omuzlarına çökmüştü.

Berlin boyunca onunla yürüyen bir gölge.

Elindeki cihaz yeniden titredi. Bir sesli mesaj. Bu kez Sîdar’dandı.

Telefonu kulağına bastırıp dosyayı oynattı.

Sîdar'ın sesi kırılğan, panikten dağılmış geliyordu. „Ronahî... bu cihaz akıntıya öfkeyle fırlatılmamış. Sığ suya nezaketle bırakılmış. Bir anıt gibi. Hepimize verilmiş bir mesaj gibi.“

Keskin, kamçı gibi bir cızırtı frekansı yırttı. Sonra ön plana fremde bir fısıltı kaydı – boğuk, deforme, gölge gibi.

„Konuşma. Dinle.“

Bağlantı aniden koptu.

Ronahî kalakaldı kalırımın ortasında, nefesi göğsünde tıkanı. Bir önceki rahatsız edici mesajdaki o karanlık sesin birebir aynısıydı. Fakat bu kez daha keskin geliyordu. Daha yakın. Çok daha burnunun dibinde.

47

Ekranı kararttı, Berlin'in bina kanyonlarına doğru sessizce baktı.

Ve o tek, berrak anda kavradı:

Bu güvenliğin içinde beklemek diye bir şey kalmamıştı artık onun için.

Henüz valizini havaalanında teslim etmemişti. Henüz son adım atılmamıştı.

Fakat göğsünde sessiz, tehlikeli bir başkalaşım gerçekleşiyordu: Felç edici korku, yerini yanan, acımasız bir kararlılığa bırakıyordu. Ve bu kararlılık, karanlığa giden kapıyı sonuna kadar açtı.

O gece Ronahî odasının karanlığında kıpırtısız oturdu. Valiz hâlâ tahta döşemenin üzerinde açık bir yara gibi yatıyordu – bomboş, inanılmaz derecede ağır. O karanlık kumaş kılıfı dolduran şey giysiler değil, nihai bir kararın acımasız, sessiz ağırlığıydı.

Ekranın soğukça aydınlanması zifiri karanlığı yırttı. Astêra’dan yeni bir mesaj.

Abla... biri bir fotoğraf gönderdi. Diyar kaybolmadan bir gün önce çekilmiş.

Ronahî titreyen başparmağıyla görsel dosyasına dokundu.

48

Fotoğraf netleşerek açıldı: Diyar, kanyonun üzerindeki eski taş köprüünün üstünde duruyor, bakışlarını kaskatı bir halde coşkun derinliğe dikiyordu. Hemen yanında uzun boylu bir silüet yükseliyordu – kapüşonun gölgesinde yüz hatları tamamen kaybolmuş, yüz­süz bir karaltı. Fakat başının hafifçe öne eğik duruşu, geniş omuzlarının belirgin çizgisi... Buz gibi bir ürperti Ronahî’nin iliklerine kadar işledi.

Bu gölgeyi tanıyordu. Hatları, zihnine gömülmüş bir hatıra gibi hafızasına kazındı.

Telefon yeniden titredi. Astêra:

Bu kişi seni tanıyor Abla. Senin adını söyledi.

Ronahî’nin nefesi tıkanı, ciğerlerindeki hava buza dönüştü. Dersim’in gölgeli kanyonlarında birileri onun adını

dudaklarında taşıyordu. İz bırakmadan kaybolmadan yirmi dört saat önce Diyar'ın yanında duran birileri.

Bu artık uzaktan gelen bir çağrı değildi. Kanlı, görünmez bir göbek bağıydı.

Hafif bir gıcırtı sessizliği yırttı. Oda kapısı bir parmak aralandı. Annesi sessizce içeri girdi. Yüzü geçen günlerin izlerini taşıyordu fakat o panik hali yüz hatlarından silinmişti.

„Hazırlıklarını yapıyorsun“, diye fısıldadı kaskatı bir sesle.

Ronahî ona baktı. „Evet, Mama.“

Bu kez histerik gözyaşları dökülmedi. Annesi yavaşça yatağın kenarına oturdu, tahtalar ağırlığının altında hafifçe inledi.

49

„Bazı yollar“, dedi, pürüzlü sesi bir fısıltıdan halliceydi, „insana yüksek sesle bağırılmaz. Sadece karanlıkta sabırla beklerler.“

Sıcak gözyaşları Ronahî'nin gözlerine doldu ve yanaklarını yaktı. „Geri dönmek için her şeyi deneyeceğim.“

Annesi Ronahî'nin buz gibi elini tuttu ve sıkıca kenetlendi. „Ve eğer başka biri olarak dönersen... ya da hiç dönmezsen... seni yine de anlayacağım.“

Cümle odaya bir helallik gibi çöktü. Ronahî'nin göğsünde günlerdir düğüm düğüm olan o bağ çözüldü. Aile artık çaresizce önüne dikilen bir engel değildi – onu uçurumlara uğurlayan sessiz, hüzünlü bir temele dönüşmüştü.

O sabah bavul koridorda tamamen hazır duruyordu. Ronahî ağır daire kapısını arkasından çekti; kilit dilinin boğuk tıkırtısıyla birlikte Berlin'in umut vaat eden ışıkları arkasında kaldı.

Metronun kasvetli kubbesine indiğinde peronlar her zamanki ritmiyle zonkluyordu: Uykulu gözlerle işe koşturanlar, karton bardaklardan yudum alanlar ya da devasa kulaklıkların arkasında gerçekliği dışarıda bırakanlar... Buradaki hiç kimse Der-sim'in çorak vadilerinden haberdar değildi. Hiç kimse Di-yar'ın isminin ağırlığını hissetmiyordu. Hiç kimse nehirden çıkarılan çamurlu bir cep telefonunun parçalanışının arkasına gizlenmiş o buz gibi ılgılı duymuyordu.

Zihninde keskin ve acı bir düşünce belirdi:

50

Bazı dünyalarda korku görünmezdir. Diğerlerindeyse her yerdedir — ama onu yüksek sesle dile getiren ölür.

Tren sarsılarak hareket etti, karanlık tünellerin içinde uğuldayarak ilerledi. O sırada palto cebindeki telefon titredi.

Gönderen: Astêra.

Öfkeyle yazılmış gibi duran, tek bir kuru satır:

Abla... gölge yine vurdu. Bir sonraki de kayıp.

Ronahî'nin iç organları bir buz kütesine dönüştü. Trenin metalik uğultusu anında boğuk, çamurlu bir uğultuya dönüştü. Alman başkentinin net çizgilere sahip düzeni, memleketin dipsiz karanlığına fren yapmaksızın çarptı.

Ekranın ikinci kez aydınlanması:

Bu kez dehşet her avluya teğet geçiyor — ama sessizlik ağızların üzerine çimento gibi çökmüş durumda.

Ronahî yan tuşa bastı, ekranı kararttı. İstasyonda aktarma yaptı, havalimanına giden ekspres trene geçti. Linolyum üzerindeki her bir adım, her mekanik el hareketi, güçlkle alınan her bir nefes tonlarca ağırlıktaydı.

Uçağın yolcu kabininde, pistlerin üzerindeki gökyüzü kirli ve ıslak bir griye bürünmüştü. Motorlar kulakları sağır eden bir haykırıyla yüksek devire geçti, gövde titredi ve ardından tekerlekler asfaltla temasını kesti.

Ronahî alnını soğuk cama bastırdı. Hızla geçip giden bulut kümelerinin arasında, bir anlığına kendi yansıması camı doldurdu. Ölü gibi solgun — fakat gözlerinde artık hiçbir tereddüdün barınmadığı bir yüz.

51

Ve o buz gibi yansıma yüzüne doğru fısıldadı:

Yola çıkıldı bir kere.

Berlin, kanatların altında gri taşlardan oluşan minik bir desene dönüştü. Koruyucu uğultu silindi. Karanlık öne çıktı — ve korkunun kendisi, yolculuğunun temeli haline geldi.

Epilog — Kayıp Sesler

Elazığ'dan Dersim'e uzanan yol, Ronahî'nin göğsündeki tonlarca ağırlığı daha da derinlere kazıdı. Bu sarp dağ dünyasının sessiz kaskatılığı doğanın romantik bir huzuru değildi —

katman katman bir korkunun taştan sağırlaşmasıydı. On yıllardır yamaçlarda sarsılmadan yatan bir sessizlik; insanlar sözcüklerini kesip atıyordu, çünkü kollektif hafıza ağzını açanların başına ne geldiğini çok iyi biliyordu.

Pertek'in ahşap feribotunda rüzgar, soğuk, zift karası suyun üzerinde kamçı gibi esiyordu. Ronahî küpeşteden derinliğe baktığında, dalgalar onun yüzünü değil, yıkanıp gitmiş, yabancısı bir çehreyi yansıtıyordu. Silinmiş birinin yüzünü. Bir zamanlar birinin kardeşi, birinin oğlu, birinin yol arkadaşı olmuş bir insanın solmuş hatlarını.

Köye nihayet vardığında, Sîdar'ın evi akşamın alacakaranlığında bir gölge gibi duruyordu. Ahşap kapı sonuna kadar aralıktı. İçeride aniden kesilip atılmış bir hayatın resmi duruyordu: devrilmiş bir sandalye, yarım dolu, soğumuş bir çay bardağı, tahta döşemenin üzerinde parçalanmış bir cep telefonu.

52

Ronahî kılıfı yerden kaldırdığında, ekran son bir kez parıldadı.

Son kayıt hazır.

Oynata bastı.

Sîdar'ın sesi ölümcül bir şekilde yorgun geliyordu – panikle sıırılsıklam olmuş derin bir tükenmişlik.

„Ronahî... bu topraklarda insanlar öylece kendiliğinden yok olmaz. Onlar yok edilir.“

Ardından zift karası bir sessizlik. Ve aniden mikrofonun üzerine başka bir ton bindi – boğuk, buz gibi, keskin. Bir emir gücü. Devlet erkinin acımasız akustiği.

„Sus.“

Dosya kesildi.

Ronahî taş kesti. Bu ses artık kavranamaz bir gölge alemi değildi. Belirsiz bir sezgi değildi. Sarsılmaz bir hakikatti.

O anda dışarıdaki çürük tahtalar gıcırdadı. Kapı kasasında bir siluet belirdi, yüzü kapüşonun içinde tamamen kaybolmuştu.

„Ben...“, diye fısıldadı figür kırılğan bir sesle, „Diyar ile sağken konuşan son kişiyim.“

Ronahî'nin dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu. „Sana ne söyledi?“, diye fısıldadı.

53

Gölge başını eğdi. „Bir isim.“

Kalbi duracak gibi oldu. „Hangi ismi?“

„*Seninkini.*“

Dışarıdaki rüzgar uludu. Karanlık odanın derinliklerine doğru süzüldü.

Karaltı ona doğru bir adım attı. Bu kez sesi koridorda daha keskin bir yankı buldu: „Ve bana bir şey daha bıraktı.“

Ronahî'nin boğazı düğümlendi. „Ne?“

Gölge fısıldadı: „Sıradakinin ben olduğumu.“

Ronahî'nin boğazına buz gibi bir yumru oturdu.

Figür merhametsizce devam etti: „Bu kanyonlarda iz bırakmadan kaybolanların çoğu... gözleri bir şey gördüğü için yok oluyor. Diyar perdeyi araladı. Ve o şey... hâlâ sokaklarda akmaya devam ediyor.“

Ronahî sendeleyerek geri çekildi. İlk kez soyut dehşet, somut, ölümcül bir biçim alıyordu.

Gölge son bir kez konuştu: „Kapı açık duruyor Ronahî. Fakat arkasında gizemli bir bilmece beklemiyor. Arkasında çıplak bir gerçek yatıyor. Ve bu gerçek herkesin kafasında yanıyor. Ama kimse onu yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemiyor.“

Ev tamamen gecenin içinde kayboldu. Rüzgar aniden dindi. Kurşun gibi bir sessizlik her bir sesi gömdü.

54

O tek, korkunç anda Ronahî kavradı:

Bu hikâye bir macera ya da izole bir kader değildi. Yaralı bir ülkenin ağtıydı. Ve bu ülkenin sessizliği tek bir kişinin suskunluğu değildi – binlerce insanın boğulmuş haykırışıydı.

Sonsöz — Korkunun Coğrafyası

1990’lı yıllarda insanlar bu coğrafyada sadece kendi kararlarıyla kaybolmuyorlardı – iz bırakmadan kaybettiriliyorlardı. Ağzını açanların kaderini herkes biliyordu. Bu yüzden sessizce geri çekilmek bir alışkanlık değil, elde kalan tek hayatta kalma stratejisiydi.

Bazı cesetler nehirlerin kayalık kıyılarına vurdu. Çoğu hiç bulunamadı. Bazıları bürokratik sessizliğin içinde isimlerini bile kaybetti.

Fakat hepsini tek bir hüküm birleştiriyordu: Konuşmuşlardı.

Ronahî'nin hikâyesi kurgu olabilir. Ancak hissettiği felç olma hali, onu kuşatan sessizlik ve peşini bırakmayan gölge – tüm bunlar bu coğrafyada yaşayan herkes için acımasız bir gerçekliktir.

Kaybolanlar dosyalardaki yalın sayılardan ibaret değildir. Onlar birer yaradır. Onlar sessizliktir. Onlar tanıklıktır.

Ve bu anlatı, bu ebedi tanıklığın sadece eksik kalmış tek bir yüzüdür.